

Ovo je pregled DELA TEKSTA rada na temu "Biranje investicija na globalnom tržištu". Rad ima 54 strana. Ovde je prikazano oko 500 reči izdvojenih iz rada.

Napomena: Rad koji dobijate na e-mail ne izgleda ovako, ovo je samo DEO TEKSTA izvučen iz rada, da bi se video stil pisanja. Radovi koje dobijate na e-mail su uređeni (formatirani) po svim standardima. U tekstu ispod su namerno izostavljeni pojedini segmenti.

Ako tekst koji se nalazi ispod nije čitljiv (sadrži kukice, znakove pitanja ili nečitljive karaktere), molimo Vas, prijavite to ovde.

Uputstvo o načinu preuzimanja rada možete pročitati ovde.

UVOD

U svom početku finansije su se bavile samo instrumentima, institucijama i proceduralnim oblicima. Nije bilo pravila prema kome su se iznosili finansijski i računovodstveni podaci kakvi su danas u upotrebi.

Razvojem kompjutera, a time i informacionih sistema, omogućeno je finansijskom menadžeru korišćenje podataka koji su od značaja za donošenje ispravnih investicionih odluka. Elektronika je veoma pozitivno uticala na sredstva pomoću kojih preduzeća obavljaju bankarske poslove, platni promet, obavljanje transfera novca, kontrolisanje rizika i još niz sličnih poslova.

Ovim razvojem je olakšan put finansijskom menadžeru ka upoznavanju sa načinom rada investitora i kreditora. Kako i na koji način investitori i kreditori procenjuju preduzeće i kako određena odluka utiče na njihove individualne procene, su pitanja od značaja za finansijskog menadžera. Razvoj modela procene koji se koriste pri donošenju finansijskih odluka, počivali su na klasičnim delima Johna Burra Williamsa iz 1938. godine.

Sa razvojem potrebe za procenu, usledilo je kritičko procenjivanje strukture kapitala i politike dividendi preduzeća u odnosu na procenu vrednosti celog preduzeća. Šezdesetih godina u delima poznatih ekonomista (Modiglianija i Millera) utvrđena je nebitnost politike duga i dividende sa stanovišta procene ukoliko je finansijsko tržište efikasno.

Razvoj teorije portfolia i njena primena na finansijski menadžment su obeležili šezdesete godine. Zasluge za ovu teoriju pripadaju Markowitz-u još 1952., a za njen nastavak i dalje proširivanje Sharpe-u, Lintner-u i drugima. Stav ove teorije je da rizik pojedinačne imovine ne bi trebalo prosuđivati na bazi mogućih odstupanja od očekivanog povraćaja, već na bazi njenog graničnog doprinosa celokupnom riziku portfolia imovine, zavisno od stepena korelacije te imovine sa drugim imovinama u portfoliju, pojedinačna imovina će biti više ili manje rizična. U poređeno ovaj razvoj pratio je teorijski i empirijski rad u funkcionisanju finansijskih tržišta. Tek nakon razvoja ovih teorija moglo se shvatiti da se deoničarski instrumenti i dug preduzeća prodaju na tržištu koje može biti manje ili više efikasno. Model određivanja cene kapitala počeo se primenjivati sedamdesetih godina u finansijskom menadžmentu.

Ovaj model je ukazivao kako neki rizik preduzeća nije relevantan za investitore u imovinu preduzeća sve dok se taj rizik može dalje razvijati u portfolije imovine koji oni drže. Razvijen je još jedan model određivanja cene opcija radi relativne procene vrednosti finansijskih potraživanja. Kupujući deonice i istovremeno upisujući opcije na glavnici, investitoru je omogućeno da učvrsti svoj položaj sa malim rizikom, zahvaljujući većem izboru na tržištu. Povratak na takav položaj na efikasnom finansijskom tržištu morao bi biti bez rizika. Zato su mnogi naučnici vrednovali vrednosne papire.

Informacioni sistem u ekonomiji početkom osamdesetih omogućuje određeni uvid u tržišno ponašanje finansijskih instrumenata. Saznanje o nepotpunom tržištu na kojem se ne ispunjavaju želje investitora za određenim vrstama vrednosnih papira, omogućuje korporaciji trgovanje specijalnim vrstama finansijskih potraživanja. Strategijska uloga finansija je sve značajnija i vitalnija u okviru korporacije.

Glavni čovek u stvaranju vrednosti je finansijski menadžer. Da bi se došlo do saznanja o stvaranju vrednosti potrebno je da se zna koju zaradu dobavljač kapitala traži od preduzeća. To će dovesti do pojave oportunitetnih troškova u odnosu na koje se moraju donositi odluke o proizvodu, investicijama i poslovanju. Slobodan tok novca treba vratiti deoničarima kako bi ga upotreбили za druga investiciona ulaganja. Ako se to ne ostvari onda je sudbina preduzeća u rukama tržišta za korporacijsku kontrolu i preduzeće ide u stečaj. Zbog toga je od značaja kako će finansijski menadžer postaviti vrlo osetljivu ravnotežu o kojoj mora brinuti tokom celokupnog procesa odlučivanja.

-----OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU.-----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL:

maturskiradovi.net@gmail.com